

серваторията и университета въ Лайпцигъ — и при Хумпердинкъ въ Берлинската висша музикална школа, — живее като свободен художникъ въ Хамбургъ. Творби: симфонически пиеси, симфонически прологъ „Мария“, „Лустшпиливертюра“ и „Македонска сюита“ — за оркестъръ, „Преживяване“ за пѣние и оркестъръ, два зингшпила, операта „Мария-помощница“, музика къмъ нѣколко драми, камерна музика, пѣсни и писаль: „Рихардъ Вагнеръ“ — 2 тома.

Шефъ, фр. chef — наричатъ французитъ този, който управлява една група музикални изпълнители. Ш. на хора — този, който приготвява хора въ операта, или при изпълнение на голѣми вокални творби — кантати, оратории, симфонии съ хоръ; Ch. d'orchestre = диригентъ — този, който управлява оркестъра, или оркестъра и хора въ операта, или на концертъ.

Шидермаиръ, Лудвигъ — Schiedermair, Ludwig — музикаленъ изследвателъ, род. 7 дек. 1876 въ Кьонигсбергъ, училъ при Зандбергеръ и Беръ-Валбрунъ въ Мюнхенъ, после при Риманъ и Кречмаръ въ Лайпцигъ, сега е професоръ и ръководителъ на основания отъ него научно-музикаленъ семинаръ при Бонския университетъ. Най-важни трудове: „Приноси къмъ историята на операта въ края на XVIII и XIX ст.“, „Въвеждане въ изучаване на музикалната история“ (1906—10), „Младиятъ Бетховенъ“ (1925), „Моцартъ“ (1922), „Писмата на Моцартъ и неговото семейство“ (1914). М. ръководи и „Публикациитъ на Бетховеновия домъ въ Бонъ“, отъ които — до 1931, сж излъзли 6 книги, последната, — отъ него: „Бетховенъ — неговия животъ и творчество, по документи на Бетховеновия домъ“, „Нѣмската опера, основни черти на нейнитъ достоинства и сжщностъ“ (1931), която — по своята основностъ и пространностъ — се извишава до една история на операта изобщо.

Шйелдерупъ, Герхардъ Розенкроне — Schjelderup, Gerhard Rosenkrone — норвежки компонистъ, род. 17 ноемв. 1859 въ Христиансаядъ (Норвегия), ученикъ на Франшомъ (чело), и Саваръ и Масне (композиция) въ Парижъ, 1896

се установява въ Дрезденъ, сега живее въ Бенедиктбойернъ. Попрището си като компонистъ започва съ музикалната драма „Лѣтно утро“ (1893), последвана отъ „Норвежка сватба“ (1900), „Жертвенъ огънь“ — (1903), „Пролѣтна нощъ“ и др., които го утвърдяватъ като даровитъ компонистъ отъ следромантическото направление. Освенъ горнитъ, писалъ е и следнитъ музикални драми: „Буреносна птица“ (1916) и „Отвлечането на невъстата“ (1919), както и една симфония, една сюита, „Лѣтна нощъ на фиорда“ и др. — за оркестъръ, струненъ квартетъ, една коледна игра, една драматическа приказка „Сампо“, пѣсни и др. Освенъ това, биографии на Григъ (1903) и Вагнеръ (1908), както и много музикални статии.

Шилаевъ, Николай Сергеевичъ — руски компонистъ и музикаленъ писателъ, род. 18 окт. 1881, възникатикъ на Московската консерватория, дете Танеевъ и Иполитовъ-Ивановъ сж били главнитъ негови учители. сега е професоръ въ сжщата, и членъ на Държавния институтъ за музикална наука, компониралъ, главно — пѣсни.

Шилингеръ, Йосифъ Мойсеевичъ — даровитъ руски компонистъ, род. 1 септ. 1895 въ Харьковъ, ученикъ на Витоль, Калафати и Черепнинъ въ Петербургската консерватория, преподавателъ въ Държавната централна музикална техника. Творби: „Ориенталско шедствие“, „Трауренъ маршъ“, „Соната-рапсодия“ и симфоническа рапсодия „Октомврий“ (въ последнитъ две е използванъ музикаленъ материалъ отъ създаденитъ презъ десетилѣтието отъ революцията пѣсни) — за оркестъръ; по една соната за цигулка и виолончелъ съ пиано; една „Морска соната“ и една „Рапсодия-соната“, 5 кжса и „Екцентриада“ — за пиано, музика къмъ две драми (отъ Островски и Подемиски) и къмъ японското интермеццо „Весела душевна литургия“ — за гласове и камероркестъръ, и много пѣсни.

Шилингс, Максъ фонъ — Schillings, Max von — диригентъ и значителенъ компонистъ, род. 19 апр. 1868 въ Дюрень, ученикъ на Брамбахъ и Кьонигсльовъ, 1892 корепети-